

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Lemańska

w sprawie ze skargi T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.
na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Poznaniu o sygn. IX GC 362/19,
przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu o sygn. I AGa 112/20 i przed Sądem
Najwyższym o sygn. I CNP 52/25,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 18 listopada 2025 r.,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. zwraca z urzędu T. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. od Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego opłatę sądową w kwocie 200 (dwieście) złotych.**

[k.b.]

UZASADNIENIE

Pismem z 29 października 2025 r. (data prezentaty) T. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. (dalej: Skarżąca) wniosła skargę na przewlekłość postępowania, domagając się stwierdzenia nieuzasadnionej zwłoki, jakiej, zdaniem Skarżącej, dopuściły się wszystkie sądy orzekające w sprawie objętej skargą: Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie IX GC 362/19, Sąd

Apelacyjny w Poznaniu, orzekający w drugiej instancji w sprawie I AGa 112/20, i Sąd Najwyższy, orzekający w przedmiocie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w sprawie I CNP 52/25, przy uwzględnieniu łącznego czasu trwania tego postępowania, wynoszącego 10 lat, poczynwszy od momentu jego wszczęcia pozwem z 21 grudnia 2015 r. Jednocześnie Skarżąca wniosła o wydanie zalecenia Sądowi Najwyższemu rozpoznania w przeciągu 30 dni jej skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu oraz o przyznanie od Skarbu Państwa na jej rzecz kwoty 20 000 zł tytułem rekompensaty za naruszenie prawa do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

W uzasadnieniu skargi Skarżąca wskazała, że w sprawie objętej skargą w dniu 21 grudnia 2015 r. wniosła do Sądu Rejonowego w Kościanie pozew o zapłatę. Pozew został przekazany do Sądu Okręgowego w Poznaniu, który wydał w tej sprawie wyrok 2 stycznia 2020 r., IX GC 362/19. Postępowanie przed tym sądem trwało zatem 4 lata. W wyniku apelacji przeciwnika procesowego Skarżącej Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z 27 maja 2021 r., I AGa 112/20, zmienił wyrok Sądu Okręgowego i częściowo oddalił powództwo, rażąco naruszając w ten sposób, zdaniem Skarżącej, jej prawo własności. Postępowanie przed Sądem drugiej instancji trwało półtora roku. Skarżąca wyjaśniła jednocześnie, że w marcu 2023 r. jej pełnomocnik wniósł do Sądu Najwyższego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, która to skarga już ponad dwa i pół roku zalega w Sądzie Najwyższym bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1075, dalej: ustawa o skardze na przewlekłość) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w

tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla jej rozstrzygnięcia, albo trwa dłużej, niż to konieczne dla załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wniesienie skargi na przewlekłość postępowania jest dopuszczalne wyłącznie w toku postępowania, którego ta skarga dotyczy. Co prawda ustawa o skardze na przewlekłość dopuszcza rozpoznanie skargi na przewlekłość postępowania, które zostało prawomocnie zakończone, jednakże pod warunkiem, że skarżący wniósł ją na etapie, gdy postępowanie, którego skarga dotyczyła, nadal było w toku. Oznacza to, że wniesienie skargi poza tokiem postępowania głównego, którego ona dotyczy, skutkuje koniecznością jej odrzucenia.

Z powyższą sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Należy bowiem zwrócić uwagę, że postępowanie toczące się odpowiednio przed Sądem Okręgowym w Poznaniu w sprawie IX GC 362/19 i przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu w sprawie I AGa 112/20, zostało prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 27 maja 2021 r., a co przyznała Skarżąca w treści skargi. Z kolei postępowanie toczące się przed Sądem Najwyższym pod sygn. I CNP 52/25 w sprawie ze skargi Skarżącej o stwierdzenie niezgodności z prawem ww. prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 27 maja 2021 r., I AGa 112/20, zostało prawomocnie zakończone z chwilą wydania przez Sąd Najwyższy postanowienia z 30 września 2025 r., I CNP 52/25, o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, a zatem jeszcze przed złożeniem przez Skarżącą analizowanej skargi na przewlekłość postępowania (co miało miejsce pod koniec października 2025 r.).

Zważywszy na powyższe, wniesienie przez Skarżącą skargi na przewlekłość poza tokiem postępowania, którego ona dotyczy, w tym po prawomocnym zakończeniu postępowania o sygn. I CNP 52/25/22, uprawnia Sąd Najwyższy do jej odrzucenia na podstawie art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398⁶ § 3 k.p.c.

O zwrocie Skarżącej uiszczonej przez nią opłaty sądowej w kwocie 200 zł Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[k.b.]

[r.g.]